

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 25Cb/155/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118209402
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Valocká
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2118209402.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Dagmar Valockou v právnej veci žalobcu: MANUEL s.r.o., IČO: 36 856 291, Ul. SNP 129, 965 01 Žiar nad Hronom, právne zastúpený: Advokátska kancelária Líška & Partners s.r.o., A. Hlinku 736/3, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Ladvenica Transport, s.r.o., IČO: 44 318 499, Coburgova 84, 917 02 Trnava, právne zastúpený: HALADA advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 21, 917 01 Trnava, o zaplatenie 456,00 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 264,- eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 20. 11. 2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 16 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 23.11.2019 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 456,00 Eur s príslušenstvom a trovy konania.

2. Súd vydal v konaní platobný rozkaz č.k. 25Cb/155/2018-12 zo dňa 30.01.2019, ktorý bol zrušený po podaní odporu žalovaným zo dňa 14.02.2019 v zmysle v zmysle ustanovenia § 266 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinným dôkazmi: objednávkou č. 2172399 zo dňa 18.09.2017, medzinárodným nákladným listom s nečitateľným číslom SK, faktúrou č. 20170701, objednávkou č. 2171776 zo dňa 10.07.2017, medzinárodným nákladným listom s nečitateľným číslom SK, faktúrou č. 20170962 a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

4. Žalobca v žalobe uviedol, že na základe objednávok pre žalovaného vykonal nákladnú cestnú dopravu podľa dohody so žalovaným. Na základe zabezpečenia a vykonania prepravy z miesta nakládky do miesta vykládky podľa požiadavky žalovaného boli žalobcom vystavené faktúry za zabezpečenie prepravy, ktoré neboli do podania žaloby zaplatené.

5. Advokát žalovaného v odpore a na pojednávaní dňa 23.02.2017 uviedol, že žalobca sa domáha zaplatenia prepravného za medzinárodnú nákladnú cestnú prepravu, ktorú pre žalovaného ako odosielateľa uskutočnil žalobca ako prepravca. Vo vzťahu k pohľadávke žalobcu na zaplatenie

prepravného vo výške 192,- Eur, účtovaného faktúrou č.20170701 žalovaný namieta, že žalobca si predmetnú pohľadávku uplatnil v súdnom konaní po uplynutí premlčacej lehoty. Nakoľko si žalobca svoj nárok neuplatnil v rámci premlčacej lehoty, je v súčasnosti predmetná pohľadávka premlčaná. Žalobca si uplatnil predmetnú pohľadávku po uplynutí premlčacej lehoty uvedenej v čl. 32 ods.1 Dohovoru CMR a vzniesol vo vzťahu k predmetnej pohľadávke žalobcu námietku premlčania. Pod ostatné prípady uvedené vo písm. c) článku 32 ods. I Dohovoru CMR patrí aj nárok prepravcu na zaplatenie prepravného za vykonanie medzinárodnej prepravy, ktorý sa premlčuje v 1 ročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť uplynutím troch mesiacov odo dňa uzatvorenia zmluvy o preprave. Predmetný zaver potvrdzuje ako všeobecne uznávaná právna teória, tak aj ustálená judikatúra. Premlčacia lehota vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie prepravného tak začala plynúť najneskôr dňa 10.10.2017, pričom uplynula najneskôr dňa 11.10.2018 (keďže deň, ktorým začala lehota plynúť sa do lehoty nezapočítava). Žaloba bola vyhotovená dňa 15.11.2018 a podpísaná dňa 22.11.2018, po uplynutí premlčacej lehoty, takže musela byť bezpochyby podaná až po tomto dátume.

6. Advokát žalobcu sa vyjadril k odporu a uviedol, že pokiaľ ide o podanú námietku premlčania vo veci zaplatenia prepravného vo výške 192€ na základe faktúry č. 20170701, tak s uvedenou námietkou premlčania nesúhlasí. Dal do pozornosti rozsudok KS BB sp. zn. 41Cob 124/2018, kde odvolací súd neakceptoval námietku premlčania v obdobnej veci. Súd konštatuje, že podľa jeho názoru nezaplatenie faktúry možno uzavrieť tak, že žalovaný konal úmyselne, keď faktúru žalobcu včas a riadne neuhradil a potom vzniesol proti uplatnenému nároku námietku premlčania. Z uvedeného dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu je možné na danú vec aplikovať čl. 32 ods. 1 písm. c) vyhlášky 11/75 Zb. CMR, keď v prípade úmyslu, alebo takého zavinenia, ktoré sa podľa práva súdu, na ktorom sa právna vec prejednáva považuje za rovnocenné s úmyslom, kde je premlčacia lehota 3 ročná. Uvedené uvádza najmä preto, že žalobca si už totožnú vec raz uplatnil cestou súdu, a to žalobou zo dňa 12.4.2018, pričom konanie bolo vedené na OS Trnava pod sp. zn. 25Cb 63/2018. Z toho je nesporné, že okrem doručenej faktúry, žalovaný aj v rámci tohto konania bol oboznámený, že žalobca sa domáha zaplatenia uvedenej faktúry, čo jednoznačne podporuje naše tvrdenie o jej úmyselnom nezaplatení. Na základe uvedených skutočností trvá na podanej žalobe.

7. Advokát žalovaného v duplike uviedol, že tvrdenie žalobcu, že v danom prípade možno aplikovať trojročnú premlčaciu dobu podľa druhej vety čl. 32 odsek 1 Dohovoru CMR z dôvodu, že žalovaný nezaplatil premlčaný nárok úmyselne je nesprávne. Odborná literatúra v súvislosti s vyššie citovanými ustanoveniami čl. 32 a čl. 29 Dohovoru CMR konštatuje, že všetky nároky zo zmlúv o preprave podliehajúce Dohovoru CMR sa zásadne premlčujú uplynutím jedného roka. Z tejto zásady platí výnimka len vtedy, ak sa splnia predpoklady článku 29 Dohovoru CMR. To znamená, že trojročná premlčacia doba sa uplatní len v prípadoch takzvanej kvalifikovanej zodpovednosti dopravcu - teda pri nárokoch odosielateľa na náhradu škody, ktoré vznikli v dôsledku hrubej nedbanlivosti alebo vedomého konania dopravcu. Ide o takzvané kvalifikované zavinenie dopravcu podľa čl. 29 Dohovoru CMR. Ustanovenia čl. 29 Dohovoru CMR sa týkajú výhradne zodpovednosti dopravcu za škodu, ktorú dopravca spôsobil odosielateľovi svojim úmyselným konaním, respektíve konaním považovaným za rovnocenné úmyslu a naopak, netýkajú sa akýchkoľvek povinností odosielateľa. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že v odbornej literatúre vládne zhoda o tom, že trojročná premlčacia doba podľa ustanovenia čl. 32 ods. 1 druhá veta Dohovoru CMR sa uplatní len výnimočne v prípade splnenia predpokladov článku 29 Dohovoru CMR, t.j. pri vzniku práva (nároku) odosielateľa voči dopravcovi na náhradu škody spôsobenej úmyselným konaním dopravcu pri vykonávaní prepravnej služby. Je teda vylúčené, aby sa pri medzinárodnej nákladnej cestnej preprave v trojročnej premlčacej dobe premlčalo akékoľvek právo (nárok) dopravcu voči odosielateľovi, vrátane práva dopravcu na zaplatenie prepravného. Dohovor CMR totiž predpokladá uplatnenie trojročnej premlčacej doby len výnimočne pre prípad zodpovednosti dopravcu za škodu spôsobenú úmyselným konaním. Výklad odbornej literatúry, v zmysle ktorého možno ustanovenie čl. 32 ods. 1 druhá veta Dohovoru CMR uplatniť len na nároky na náhradu škody, ktoré vznikli úmyselným konaním, je celkom logický a správny. Zavinenie (úmyselné či iné) možno v obchodných vzťahoch medzi prepravcami podliehajúcich Dohovoru CMR (rovnako ako v akýchkoľvek iných súkromnoprávných vzťahoch) skúmať len pri nárokoch, ktoré vznikli porušením právnej povinnosti niektorého zo subjektov daného vzťahu, pričom ide predovšetkým o nároky na náhradu škody. V prípade vzťahov podliehajúcich Dohovoru CMR sa skúma, či dopravca, ktorý pri prepravnej službe spôsobil objednávateľovi škodu, porušil svoju povinnosť úmyselne alebo nie. Pre prípad, ak dopravca spôsobil škodu úmyselne, je sankcionovaný jednak článkom 29 Dohovoru CMR (nemôže sa odvolávať na tie ustanovenia kapitoly IV., ktoré vylučujú alebo obmedzujú jeho zodpovednosť alebo prenášajú dôkazové

bremeno) a jednak článkom 32 odsek 2 druhá veta Dohovoru CMR (nárok odosielateľ na náhradu škody sa nepremlčí vo všeobecnej jednoročnej premlčacej dobe, ale v predĺženej trojročnej premlčacej dobe). Podstatné je, že zavinenie sa vždy skúma len pri nárokoch, ktoré vznikli porušením určitej povinnosti, v dôsledku čoho vznikla sekundárna povinnosť (napríklad povinnosť nahradiť vzniknutú škodu) a jej zodpovedajúce právo. Z podstaty je však vylúčené, aby sa zavinenie skúmalo pri práve (nároku), ktorý vznikol tým, že si zmluvná strana voči druhej zmluvnej strane splnila svoju korelujúcu povinnosť. Premlčané právo (premlčaný nárok) žalobcu na zaplatenie prepravného, ktorého sa žalobca domáha podanou žalobou nevzniklo porušením povinnosti žalovaného, ale tým, že žalobca pre žalovaného vykonal prepravu (§ 625 odsek 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len OBZ)), t.j. splnením zmluvnej povinnosti žalobcu. Otázka zavinenia v takomto prípade nehrá žiadnu rolu, nakoľko nárok nevznikol porušením, ale naopak splnením povinnosti. Otázka zavinenia je pri nesplnení povinnosti zaplatiť prepravné bezvýznamná, nakoľko právne následky omeškania nastávajú samotným omeškaním, t.j. nesplnením peňažnej povinnosti v lehote splatnosti, pričom pre vznik nároku nie je potrebné zavinenie. V prípade nesplnenia peňažnej povinnosti je okrem iného dôsledkom možnosť veriteľa domáhať sa plnenia istiny (spolu jej s príslušenstvom) cestou príslušného súdu. Pokiaľ ide o citovaný rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Cob/124/2018, žalovaný nepozná skutkové okolnosti prípadu, v ktorom Krajský súd Banská Bystrica rozhodoval. Vo všeobecnosti si však žalovaný dovoľuje poukázať na skutočnosť, že rozhodnutia krajských súdov nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax, ktorou sú len rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v dovolacom konaní (viď. napr. uznesenia NS SR1 Cdo 8/2019, 3 Cdo 9/2019). Žalovaný rovnako vo všeobecnosti konštatuje, že právny názor, podľa ktorého nezaplatenie prepravného na základe vystavenej faktúry možno považovať za úmyselné konanie podľa článku 32 odsek 2 druhá veta Dohovoru CMR je nesprávny, čo bezpochyby vyplýva z vyššie uvedených skutočností. Dĺžka premlčacej doby je pri nároku na zaplatenie prepravného pri medzinárodnej nákladnej cestnej preprave jasne stanovená ako jednoročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť uplynutím troch mesiacov odo dňa uzatvorenia zmluvy o preprave.

8. Na pojednávaní dňa 03.12.2019 advokát žalobcu uviedol, že jedinou spornou skutočnosťou v tomto konaní zostala po podaní odporu a po vyjadreniach účastníkov konania skutočnosť, či pokiaľ ide o fa č. 20170701 na sumu 192,- eur, pokiaľ ide o premlčanie, či sa vzťahuje na dané plnenie jedno ročná alebo trojročná lehota, podľa čl. 32 ods. 1 prvá resp. druhá veta Dohovoru CMR. Podľa jeho názoru námietka premlčania zo strany žalovaného je nedôvodná, je toho názoru, že v danej veci je potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu lehotu, nakoľko v prípade úmyslu, alebo takého zavinenia, ktoré sa podľa práva súdu, na ktorom sa právna vec prejednáva, považuje za rovnocenné s úmyslom, je premlčacia lehota tri roky, v tomto konkrétnom konaní okrem toho, že žalovaný bol vyzvaný na plnenie, bola už v predchádzajúcom období podaná rovnaká žaloba, pričom konania sa viedlo pod sp. zn. 25Cb/63/2018, s úplne totožným predmetom konania ako teraz, pričom toto konanie bolo zastavené uznesením doručené žalobcovi dňa 25.10.2018, je teda nesporné, že počas doby podania žaloby, teda od 12.04.2018 do právoplatnosti uznesenia súdu, podľa jeho zistenia 10.11.2018, si nemohol žalobca znovu uplatniť tento nárok, pričom poukazuje na čl. 32 ods. 3 dohovoru CMR, kde sa uvádza, že zastavenie premlčacej lehoty sa spravuje právom platným na súde, na ktorom sa právna vec prejednáva. To isté platí pre prerušenie premlčania. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia do doby konania neplynie, čiže ak aj zotrvávam na mojom stanovisku, že v danom prípade je potrebné aplikovať 3 ročnú premlčaciu lehotu, ak my mal súd iné stanovisko, poukazuje na čl. 32 Dohovoru CMR a § 112 OZ, z uvedených dôvodov navrhuje rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v petite žaloby. Súdny poplatok v pôvodnom konaní nebol zaplatený z dôvodu, že ekonómka žalobcu opomenula lehotu na zaplatenie súdneho poplatku, poplatok bol zaplatený, ale podstatne neskôr z tohto dôvodu.

9. Advokát žalovaného uviedol, že pokiaľ ide o právny názor žalobcu, že na predmetný právny vzťah je potrebné uplatniť 3 ročnú premlčaciu dobu podľa čl. 32 ods. 1 druhá veta Dohovoru CMR, tento právny názor je nesprávny, pretože toto ustanovenie možno uplatniť len v prípade tzv. kvalifikovanej zodpovednosti dopravcu, teda pri nárokoch odosielateľa na náhradu škody, v žiadnom prípade toto ustanovenie nemožno uplatniť na predmetný vzťah. Žalovaný dáva do pozornosti konajúcemu súdu, že na predmetný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenie OBZ a nie OZ. Nakoľko inštitút premlčania je v OBZ komplexne upravený.

10. Sudkyňa s odkazom na § 181 ods. 2 C.s.p, určila, že vo veci sú nesporné skutkové tvrdenia týkajúce sa objednávky prepravy a vykonania prepravy, taktiež vystavených faktúr a to, že do dnešného

pojednávania nedošlo ani k čiastočnej úhrade týchto faktúr. Sporné medzi stranami sú skutkové tvrdenia týkajúce sa čiastočného premlčania pohľadávok. Po tomto konštatovaní strany nemali žiadne návrhy na dokazovanie.

11. Podľa §-u 756 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ medzinárodná zmluva, ktorá je pre Slovenskú republiku záväzná a bola uverejnená v Zbierke zákonov, neobsahuje odlišnú úpravu.

12. Podľa čl. 31 ods. 1 Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR) v znení neskorších predpisov spory vzniknulé z preprav podliehajúcich tomuto Dohovoru môže žalobca viesť, pokiaľ ich nevedie na súdoch zmluvných štátov určených dohodou strán, na súdoch toho štátu, na území ktorého

a) má žalovaný trvalé bydlisko, hlavné sídlo podniku alebo pobočku alebo zastupiteľstvo, ktorých prostredníctvom bola prepravná zmluva uzavretá, alebo

b) leží miesto, kde sa zásielka prevzala na prepravu alebo miestu určené na jej vydanie; na iných súdoch nemôže žalobca spor viesť.

13. Podľa čl.32 Dohovoru CMR:

1. Nároky z preprav, na ktoré sa vzťahuje tento Dohovor, sa premlčujú za jeden rok. V prípade úmyslu alebo takého zavinenia, ktoré sa podľa práva súdu, na ktorom sa právna vec prejednáva, považuje za rovnocenné s úmyslom, je premlčacia lehota trojročná. Premlčacia lehota začína plynúť:

a) pri čiastočnej strate zásielky, pri jej poškodení alebo pri prekročení dodacej lehoty dňom vydania zásielky;

b) pri úplnej strate tridsiatym dňom po uplynutí dohodnutej dodacej lehoty, a ak nebola dodacia lehota dohodnutá, šesťdesiatym dňom po prevzatí zásielky dopravcom;

c) vo všetkých ostatných prípadoch uplynutím troch mesiacov odo dňa uzavretia prepravnej zmluvy.

Deň, ktorým premlčacia lehota začína plynúť, sa do premlčacej lehoty nepočíta.

2. Písomná reklamácia zastavuje plynutie premlčacej lehoty až do dňa, keď dopravca reklamáciu písomne odmietne a vráti k nej pripojené doklady. Ak sa reklamácia čiastočne uzná, plynie premlčacia lehota iba pri tej časti reklamácie, ktorá zostala sporná. Dôkaz o prijatí reklamácie alebo o odpovedi na ňu a o vrátení dokladov patrí tej strane, ktorá sa na tieto skutočnosti odvoláva. Neskoršia reklamácia v tej istej veci plynutie premlčacej lehoty nezastaví.

3. S výnimkou ustanovení odseku 2 spravuje sa zastavenie premlčacej lehoty právom platným na súde, na ktorom sa právna vec prejednáva. To isté platí aj pre prerušenie premlčania.

4. Premlčané nároky sa už nemôžu uplatňovať ani vzájomnou žalobou ani námietkami.

14. Podľa ustanovenia čl. 29 ods. 1, 2 Dohovoru CMR dopravca sa nemôže odvolávať na tie ustanovenia tejto kapitoly, ktoré vylučujú alebo obmedzujú jeho zodpovednosť alebo prenášajú dôkazové bremeno, ak bola škoda spôsobená úmyselne alebo takým zavinením, ktoré sa podľa práva súdu, na ktorom sa právna vec prejednáva, považuje za rovnocenné úmyslu. To isté platí aj vtedy, ak sa úmyselného konania alebo zavinenia dopustili zástupcovia alebo pracovníci dopravcu alebo iné osoby použité dopravcom na uskutočnenie prepravy a ak títo zástupcovia, pracovníci alebo iné osoby konali v rámci svojich pracovných úloh. V takom prípade sa títo zástupcovia, pracovníci alebo iné osoby tiež nemôžu odvolávať, pokiaľ ide o ich osobnú zodpovednosť, na ustanovenia tejto kapitoly uvedené v odseku 1.

15. Na základe vyššie uvedeného, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia vyhovel žalobe v časti nespornej pohľadávky vo výške 264,- eur aj s príslušenstvom a žalobu v časti 192,- eur zamietol, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania v súlade s ustanovením Dohovoru CMR, keď žalovaná pohľadávka vznikla na základe objednávky prepravy zo dňa 10.07.2017 a bola vykonaná v dňoch 10. až 11.07.2017, teda zmluva bola uzatvorená najneskôr dňa 10.07.2017 t.j. v deň deklarovanej nakládky tovaru a žaloba bola podaná dňa 22.11.2018, teda po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá uplynula najneskôr 11.10.2019.

16. Súd musel dať za pravdu právnej argumentácii advokáta žalovaného čo sa týka uplatnenia trojročnej premlčacej lehoty, ktorú ani podľa názoru súdu nie je možné aplikovať pre akýkoľvek nárok uplatnený podľa Dohovoru CMR, ale len na nároky, ktoré vznikli porušením právnej povinnosti niektorého zo subjektov daného vzťahu v dôsledku čoho vznikla sekundárna povinnosť (napríklad povinnosť nahradiť vzniknutú škodu) a jej zodpovedajúce právo. Nie je možné skúmať zavinenie pri práve (nároku), ktorý

vznikol tým, že si zmluvná strana voči druhej zmluvnej strane splnila svoju korelujúcu povinnosť. Premlčané právo (premlčaný nárok) žalobcu na zaplatenie prepravného, ktorého sa žalobca domáha podanou žalobou, nevzniklo porušením povinnosti žalovaného, ale tým, že žalobca pre žalovaného vykonal prepravu. V prípade nesplnenia peňažnej povinnosti je následkom možnosť veriteľa domáhať sa plnenia istiny aj s príslušenstvom (so sankciou za omeškanie) žalobou na príslušnom súde. Žalobca tvrdil zavinenie žalovaného, ale neuviedol v čom spočívalo zavinenie žalovaného, neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by toto zavinenie odôvodňovala a ani nenavrhol žiadne dokazovanie na svoje tvrdenia. Taktiež sa žalobca odvolával na názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 41Cob/124/2018, avšak takéto rozhodnutie nie je verejne prístupné a žalobca k svojmu vyjadreniu nepripojil toto rozhodnutie.

17. Taktiež nie je možné hovoriť o spočívaní alebo prerušení plynutia premlčacej lehoty, nakoľko OBZ jasne upravuje dôsledky začatia súdneho konania na plynutie premlčacej lehoty, ale len ak sa v konaní riadne pokračuje, čo v konaní pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 25Cb/63/2018 sa nestalo. Toto konanie bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, teda žalobca v ňom riadne nepokračoval a tiež nie je pravda, že o tomto konaní musel žalovaný vedieť, nakoľko žaloba a ani zastavujúce uznesenie v takýchto prípadoch nie je doručované protistrane.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorých zákonných ustanovení súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Žalobca bol úspešný v podiele 58 % a neúspešný v 42 %, teda jeho celkový úspech je 16 % (58 - 42), preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 16 %.

19. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).